

Buggy Town (Door Rosé Lokhoff)

De voorbereidingen voor het 800-jarig bestaan in 1998 waren volop in gang toen ik in Princenhage kwam wonen. Het was augustus 1997 en na een paar dagen stond er al een statig heerschap voor de deur, voorzien van een fraai embonpoint en dito moustache. Twee eigenschappen die me meteen aanspraken, omdat ik er zelf ook over beschikte. Voor de duidelijkheid: bij mij is de snor inmiddels verdwenen en de (bier)buik is nog wel even onderweg naar het sixpack.

Maar goed, het was Jos Schlangen en die had gehoord dat er een journalist van De Stem in het dorp was komen wonen en dat was wel handig voor de publiciteit. Als geboren en getogen inwoner van de wereldstad BRD werd ik onmiddellijk bevorderd tot dorpeling en ik zie dat nog steeds als een eer. Helaas zijn er geen T-shirts met 076 PRNCNHG, maar ja, die zijn hopelijk straks te strak.

Terug naar de kop boven deze column: Princenhage was namelijk in die tijd een Rollator City. Zorginstellingen noemen ze het tegenwoordig terecht, maar toen waren het gewoon bejaardentehuizen. En die zijn er nogal wat in ons dorp. Ik zag de ene rollator na de andere voorbij komen. En voelde me jong.

Dat voel ik me nu nog, maar het is echt een genot om te zien hoe Princenhage is veranderd van Rollator City naar Buggy Town. Heel veel rollend materieel komt er op de Haagweg voorbij, steppen, allerlei boards en natuurlijk buggy's. Met jonge moeders en een enkele vader, maar altijd met lachende kinderen. Oké, ik zie ze niet 's morgens als ze naar school gaan, dat is voor mijn raam van rechts naar links, maar de rest van de dag, als ze van links naar rechts lopen of rollen, zijn ze altijd vrolijk.